

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **I.Ch.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem Brno, Brno, zast. JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, P.O.Box 53, 639 53 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, oddělení pobytu cizinců, Jihomoravský kraj, Hněvkovského 30/65, 617 00 Brno, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně byla dne 7.1.2013 doručena žaloba datovaná téhož dne, v níž žalobce namítá, že 10.7.2012 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, která byla zaevidována pod č.j. OAM-42346/DP-2012, kterou postupně doplnil všemi potřebnými náležitostmi. Žalobce odkazuje na ust. § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále namítá, že i pokud by na projednávaný případ dopadalo ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je zřejmé, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného již marně uplynula. Žalobce dále uvádí, že se po marném uplynutí lhůty v souladu s ust. § 80 správního řádu obrátil dne 22.11.2012 na nadřízený správní orgán, tj. ministra vnitra ČR s podnětem

k učinění opatření proti nečinnosti žalovaného. Nadřízený správní orgán však na podnět žalobce do dne podání žaloby nijak nereagoval. Vzhledem k uvedenému postupu došlo a dochází k neoprávněnému zásahu do práv žalobce, přičemž je zřejmé, že žalovaný nevydáním rozhodnutí ve věci samé ve shora uvedené zákonem stanovené lhůtě zůstává nečinný. Žalobce proto navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým by uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci v řízení o žádosti žalobce vedeným pod č. j. OAM-42346/DP-2012 a dále povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Dne 21.3.2013 došlo soudu vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podal dne 10.7.2012 a jako náležitosti doložil pouze fotokopii cestovního dokladu, výpis z obchodního rejstříku a plnou moc. Jelikož žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, žalovaný vyzval žalobce resp. zmocněnou zástupkyni dne 3.8.2012 k odstranění vad žádosti a zároveň přerušil řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zmocněná zástupkyně požádala dne 20.9.2012 o prodloužení lhůty k doložení požadovaných listin o 20 dnů a zároveň o přerušení řízení, čemuž žalovaný vyhověl. Za účelem řádného zjištění skutečného stavu věci žalovaný předvolal dne 9.1.2013 žalobce k výsledku na den 23.1.2013. Až v den konání výsledku sdělila zmocněná zástupkyně žalovanému, že žalobce má zaplacený pobyt na horách a požádala o přesunutí výsledku na jiný termín. Žalovaný proto dne 21.2.2013 žalobce předvolal k výsledku na 13.3.2013 a v tento den byla doručena další žádost zmocněné zástupkyně o změnu termínu, neboť žalobce se měl nacházet na Ukrajině. Žalovaný proto předvolal žalobce k výsledku na 3.4.2013. Žaloba na nečinnost není důvodná, podaná účelově. Dodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nesmí být na újmu správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, a proto žalovaný ve věci činil a činí úkony shora uvedené a je zřejmé, že žalobce tyto úkony opakovaně maří. Náklady řízení žalovaný nepožaduje, navrhl, aby bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl soudu zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

V replice k vyjádření žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vykládá pojem nečinnosti správního orgánu, který je podle něho v případě, pokud je správní orgán zcela pasivní. S tímto názorem žalobce nesouhlasí a cituje z článku JUDr. Kateřiny Frumarové, Ph.D. Tam vyslovena definice pojmu nečinnosti je obecně přijímaná a dopadá na projednávanou věc. Žalobce netvrdí, že správní orgán je absolutně nečinný, ale nečinný v tom smyslu, že se dopouští neodůvodněných průtahů ve správním řízení, kdy, ač provede nějaký úkon, dávno porušil svoji zákonnou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v zákonem uložené lhůtě. Žalobu v projednávané věci nelze posoudit jako účelovou, žalovaný zákonem stanovené povinnosti neplnil a neplní a je nepochybné, že je nečinný. Řízení u žalovaného bylo zahájeno dne 10.7.2012, podnět k učinění opatření proti nečinnosti byl podán dne 22.11.2012 a žaloba 7.1.2013. Je zřejmé, že úkony žalovaného spočívající v provádění výsledku žalobce po jednom roce trvání řízení byly činěny právě v reakci na úkony žalobce související s podáním žaloby proti nečinnosti. Ke dni podání repliky dne 11.4.2013 žalovaný ve věci samé i nadále rozhodnutí nevydal, přestože lhůta pro jeho vydání uplynula několikrát a to i v době trvání řízení. Žalovanému pak plynula lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci samé od 22.10.2012, kdy ukončil přerušení řízení. Vyslovil souhlas, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Dne 17.5.2013 žalovaný zaslal soudu rozhodnutí ze dne 10.5.2013, č.j. OAM-42346-35/DP-2012, kterým žalovaný rozhodl o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podanou žalobcem tak, že se žádost zamítá.

Podle ust. § 81 odst. 1 soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 3 téhož paragrafu, soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 Ans 4/2008-62 ze dne 25.6.2008 „řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit podle § 47 písm. b) s.ř.s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne podle § 81 odst. 3 s.ř.s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). I zde se však může uplatnit pravidlo § 60 odst. 7 s.ř.s. (nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele).“ (NSS EJ 366/2008).

Ze shora uvedeného je prokázáno, že žalovaný dne 10.5.2013, tj. ke dni rozhodnutí soudu rozhodl o žádosti žalobce.

Soud proto ve smyslu ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ale úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, tudíž nepřichází v úvahu uplatnění pravidla podle § 60 odst. 7 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu